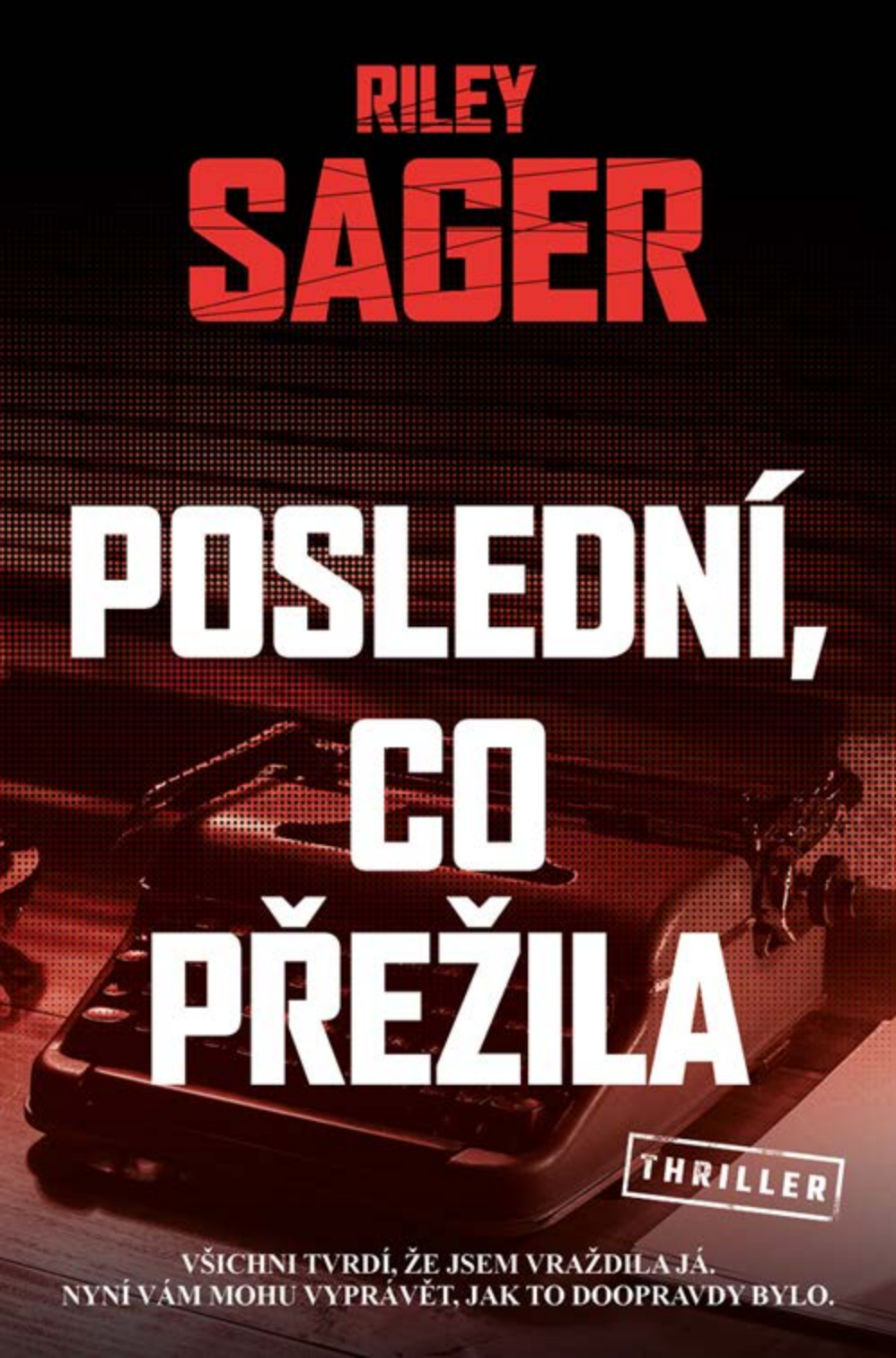

**RILEY
SAGER**

**POSLEDNÍ,
CO
PŘEŽILA**

THRILLER

VŠICHNI TVRDÍ, ŽE JSEM VRAŽDILA JÁ.
NYNÍ VÁM MOHU VYPRÁVĚT, JAK TO DOOPRAVDY BYLO.

RILEY SAGER
POSLEDNÍ, CO PŘEŽILA

Copyright © 2023 by Todd Ritter

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michael Havlen, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5992-7 (pdf)

RILEY SAGER
POSLEDNÍ,
CO
PŘEŽILA

přeložil Michael Havlen

VENDETA

Mé rodině

Znovu jsme u psacího stroje. Lenora sedí na vozičku, já stojím vedle ní a položím jí levou ruku na klávesy. Ve válci je založený nový papír, který nahradil stránku ze včerejšího večera. Ta teď leží lícem vzhůru na stole a zachycuje částečný přepis našeho rozhovoru.

*chci ti všechno říct
věci které jsem nikdy nikomu neřekla
ano o tom večeru
protože ti věřím*

Ale já nevěřím Lenoře.

Ne úplně.

Je tak slabá, a přesto ji obviňuji z tolika věcí – a já zůstávám rozpolcená mezi touhou ji chránit a nutkáním ji podezřívát.

Ale jestli mi chce říct, co se stalo, jsem ochotná ji vyslechnout.

Přestože tuším, že většina z toho budou lži.

Nebo ještě hůř: naprostá a děsivá pravda.

Prsty Lenořiny levé ruky zabubnují do kláves. Nemůže se dočkat, až začneme. Zhluboka se nadechne, přikývnu a pomůžu jí napsat první větu.

Nejvíce se mi vybavují...

Nejvíce se mi vybavují chvíle, kdy už bylo skoro po všem. Dodnes mě to budí ze spaní.

Vzpomínám si na burácení větru, když jsem vstoupila na terasu. Fičel od moře v prudkých poryvech, které se rozbíjely o útes a nemilosrdně do mě narážely. Čelila jsem jejich náporu a připadalo mi, jako by se mě nějaký neviditelný, nezastavitelný dav snažil zatlačit zpátky k domu.

K tomu poslednímu místu, kde jsem chtěla být.

Se zasténáním jsem znovu získala rovnováhu a lopotně vykročila po terase kluzké od deště. Lilo jako z konve, studené kapky mě bodaly jako jehličky a velice rychle mě vytrhly z omámení. Rázem jsem zpozorněla a začala si všeho víc všímat.

Červených skvrn na noční košili.

Svých rukou, teplých a lepkavých od krve.

Nože, který jsem dosud svírala.

I na něm byla krev, chladný déšť ji však rychle smýval.

Dál jsem se prodírala větrem, který mě tlačil zpátky, a s každou větší krupějí deště jsem lapala po dechu. Před mnou bylo moře divoce bičované bouří, jehož vlny se tříštily o úpatí útesu o patnáct metrů níž. Od temné vodní propasti mě oddělovalo jen nízké mramorové zábradlí lemující terasu.

Došla jsem k zábradlí a z hrdla se mi vydral podivný, šílený, přidušený zvuk. Napůl smích, napůl vzlyk.

Život, který jsem ještě před několika hodinami měla, byl navždy pryč.

Stejně jako moji rodiče.

Když jsem tam však stála, s nožem v ruce se opírala o zábradlí terasy, tvář mi bičoval ostrý víchř a zakrvácené tělo skrápěl ledový déšť, cítila jsem především úlevu. Věděla jsem, že se brzy od všeho osvobodím.

Otočila jsem se zpátky k tomu honosnému sídlu. Okna ve všech pokojích svítila. Zářila jako svíčky, které před osmi měsíci zdobily můj patrový narozeninový dort. Takhle osvětlený vypadal dům pěkně. Elegančně. Za neposkvřněnými okenními skly se blyštily peníze.

Já jsem ale věděla, že zdání může klamat.

A že i vězení může vypadat krásně, když je správně nasvícené.

Uvnitř ječela moje sestra. Její srdceryvný křik se zvedal a klesal jako siréna. Takový řev obvykle ohlašuje, že se stalo něco opravdu strašného.

Což byl tento případ.

Podívala jsem se na nůž ve své ruce. Teď už byl čistý jako křišťál. Věděla jsem, že bych ho mohla znovu použít. Jeden poslední řez. Poslední bodnutí.

Ovšem k tomu už jsem se přimět nedokázala. Místo toho jsem nůž hodila přes zábradlí a sledovala, jak mizí v rozbouraných vlnách hluboko pode mnou.

Zatímco sestra dál vřeštěla, vykročila jsem z terasy a šla do garáže pro provaz.

Na tohle si vzpomínám. O tomhle se mi zdálo, když jsem tě probudila. Dostala jsem hrozný strach, protože jsem měla pocit, že se to všechno děje znovu.

Ale tebe víc zajímá něco jiného, že ano?

Chceš vědět, jestli jsem tak špatná, jak všichni říkají. Odpověď zní ne.

A zároveň ano.

1

Kancelář se nachází v hlavní ulici, zastrčená mezi kosmetickým salonem a výlohou, která mi zpětně přijde prorocká. Když jsem tu byla na prvním pracovním pohovoru, byla to cestovní kancelář se spoustou plakátů nabízejících svobodu, útěk a slunečné nebe. Při mé poslední návštěvě, kdy mě suspendovali, už byl výklad prázdný a potměšlý. Teď, o šest měsíců později, tu sídlí studio aerobiku a já netuším, co to může věstit.

V kanceláři na mě čeká pan Gurlain. Sedí za stolem na konci místnosti zjevně zamýšlené jako obchod. Bez regálů, pokladen a stojanů s produkty je to tam na kancelář pro jediného člověka příliš velké a prázdné. Dveře se za mnou zavřou s nepřírozeně hlasitou ozvěnou.

„Dobrý den, Kit,“ pozdraví mě pan Gurlain mnohem přátelštějším tónem než při mé minulé návštěvě. „Rád vás zase vidím.“

„Já vás taky,“ zalžu. V jeho přítomnosti jsem se nikdy necítila dobře. Se svou vysokou hubenou postavou a vážným výrazem by klidně mohl dělat ředitele pohřebního ústavu. Vzhledem k tomu, že právě tam většina lidí v péči jeho agentury obvykle skončí, je to celkem výstižná charakteristika.

Gurlainova osobní asistence se specializuje na dlouhodobou péči v domácím prostředí – je to jedna z mála takto zaměřených společností ve státě Maine. Na stěnách kanceláře

visí plakáty usměvavých zdravotních sestřiček, přestože větší-na zdejších zaměstnankyň na to stejně jako já nemá vzdělání.

„Teď jste pečovatelka,“ sdělil mi pan Gurlain při mé osudné první návštěvě. „Žádná sestra. Budete o lidi *pečovat*.“

Aktuální seznam pečovatelek visí na nástěnce za jeho stolem a ukazuje, která je právě volná a která je u pacienta. Kdysi tam stálo i moje jméno. Nikdy jsem nebyla volná, vždycky jsem se o někoho starala. Byla jsem na to pyšná. Když se mě někdo zeptal, čím se živím, vybavila jsem si slova pana Gurlaina a odpověděla: „Jsem pečovatelka.“ Znělo to vznešeně. Úctyhodně. Když jsem to vyslovila, lidé se na mě dívali s větším respektem a já si myslela, že jsem konečně našla smysl života. Nebyla jsem hloupá, ale ani žádná premiantka. Nějak jsem se prokousala střední školou a po maturitě jsem nevěděla, co si počít se životem.

„Umíš to s lidmi,“ řekla mi matka, když mě vyhodili z místa sekretářky. „Mohla bys dělat zdravotní sestru.“

To bych si ovšem musela doplnit vzdělání.

A tak jsem sáhla po druhé nejlepší volbě.

Jenže pak jsem udělala chybu.

A teď jsem tady, nervózní, popudlivá a unavená. Tak strašně unavená.

„Jak se máte, Kit?“ zeptá se pan Gurlain. „Doufám, že jste odpočatá a svěží. Není nic lepšího než si užít trochu volna.“

Fakt nevím, jak na to odpovědět. Cítím se odpočatá po tom, co mě před půl rokem poslali na neplacenou dovolenou? Je osvěžující, že musím spát ve svém dětském pokoji a chodit po špičkách kolem našťvaného a zamlklého otce, z něhož číší zklamání? Bylo příjemné, když mě vyšetřoval zaměstnavatel, ministerstvo zdravotnictví a sociálních věcí a dokonce i policie? Ne, ne a zase ne.

Než abych to ale panu Gurlainovi přiznala, řeknu prostě: „Ano.“

„Výborně,“ odtuší. „Teď už je celá ta nepříjemnost za námi a můžeme znovu začít s čistým stolem.“

Zamračím se. Nepříjemnost. Jako by to všechno bylo jen nějaké drobné nedorozumění. Pravdou je, že jsem v agentuře strávila dvanáct let. Byla jsem na svou práci hrdá. Dělal jsem ji dobře. Záleželo mi na ní. Jakmile se však jednou něco nepovedlo, pan Gurlain se mnou hned jednal jako se zločincem. I když se všechna obvinění ukázala jako lichá a mohla jsem znovu nastoupit do práce, celé to martyrium ve mně zanechalo pocity vzteku a hořkosti. Zejména vůči panu Gurlainovi.

Neměla jsem v plánu se do agentury vracet. Hledání nového zaměstnání ale skončilo fiaskem. Vyplnila jsem desítky žádostí o práci, o kterou jsem nestála, přesto jsem byla vždycky znovu zdrcená, když mě nepozvali na pohovor. Doplnňování regálů v supermarketu. Obsluha pokladny v lékárně. Obracení hamburgerů v novém McDonaldu s dětským hřištěm u dálnice. Nakonec mi zbyla jediná možnost: Gurlainova osobní asistence. A i když pana Gurlaina upřímně nesnáším, ještě víc nesnáším být nezaměstnaná.

„Máte pro mě novou práci?“ zeptám se, abych to měla co nejdřív za sebou.

„Ano,“ přisvědčí. „Pacientku, která před lety utrpěla sérii mrtvic a vyžaduje stálou péči. Měla soukromou ošetřovatelku na plný úvazek, ale ta nečekaně skončila.“

„Stálou péči? To znamená...“

„To znamená, že u ní budete muset bydlet.“

Přikývnu, abych na době nedala znát překvapení. Myslela jsem, že mě pan Gurlain po návratu bude chtít mít nablízku a nejdřív mi svěří denní směny u nějakého seniora. Agentura občas takové služby nabízí místním lidem se slevou. Ale tohle vypadá na opravdovou práci.

„Ubytování a strava jsou samozřejmě zajištěné,“ pokračuje pan Gurlain. „Ale budete pacientce k dispozici čtyřicet hodin denně. Když budete potřebovat volno, musíte si ho s ní domluvit. Co vy na to?“

Líbí se mi to. Ale sto jiných otázek mi brání okamžitě kývnout. Začnu jednou prostou, ale důležitou.

„Kdy bych mohla nastoupit?“

„Okamžitě. A jestli vás zajímá, jak dlouho tam budete, odpověď zní: Dokud vás bude potřeba. Samozřejmě v případě spokojenosti s vaší prací.“

Jinými slovy, dokud pacientka nezemře. Krutá pravda o domácí péči je taková, že jde vždycky o dočasnou práci.

„Kde to je?“ zeptám se a doufám, že to bude v nějaké odlehle části státu. Čím dál, tím líp.

„Kousek za městem,“ zchladí pan Gurlain mé naděje. Hned je však zase vzkřísí: „Na Útesech.“

Útesy. Tam bydlí jen nesmyslně bohatí lidé usazení ve velkých domech na skalách shlížejících na oceán. Sedím s rukama sevřenýma v klíně a zarývám si nehty do dlaní. Tohle jsem nečekala. Příležitost okamžitě vyměnit zchátralý ranč, kde jsem vyrostla, za vilu na Útesech? Všechno to zní až příliš lákavě. Určitě v tom bude nějaký háček. Nikdo by přece takovou práci nepouštěl jen tak.

„Proč ta minulá pečovatelka skončila?“ zeptám se.

„Nemám tušení,“ odpoví pan Gurlain. „Vím jen to, že najít vhodnou náhradu byla potíž.“

„Je ta pacientka...“ Odmlčím se. Nechci říct *problémová*, i když se to slovo přímo nabízí. „Potřebuje specializovanou péči?“

„Nemyslím si, že problémem je její stav, jakkoli je křehký. Upřímně řečeno, jde spíš o její pověst.“

Poposednu si na židli. „Kdo to je?“

„Lenora Hopeová.“

To jméno jsem už dlouho neslyšela. Minimálně deset let. Možná dvacet. Překvapeně zvednu oči z klína. Vlastně víc než překvapeně. Jsem ohromená. Takový pocit jsem snad ještě nezažila. V hrudním koši se mi jako ptáček v kleci třepotá směsice úzkosti a šoku.

„Ta Lenora Hopeová?“

„Ano,“ odfrkne si pan Gurlain, jako by se ho dotklo, že jsem ho hned dokonale nepochopila.

„Nevěděla jsem, že je ještě naživu.“

Když jsem byla mladší, připadalo mi, že Lenora Hopeová snad ani existuje. Myslela jsem si, že je to nějaká vymyšlená postava, kterou se děti navzájem straší. Najednou se mi vybavila dávno zapomenutá říkanka ze školních dob.

*Lenora Hopeová provaz vzala,
v sedmnácti sestru pověsila.*

Některé starší dívky přísahaly, že když zhasnete světla, stoupnete si před zrcadlo a zarecitujete ji, může se ve skle objevit samotná Lenora. A kdyby se to stalo, dávejte si pozor, protože to znamená, že jako další zemře vaše rodina. Nikdy jsem tomu nevěřila. Věděla jsem, že je to jen variace na Krvavou Mary, která je úplně vymyšlená, takže ani Lenora Hope nemohla být skutečná. Až v pubertě jsem se dozvěděla pravdu. Nejenže Lenora Hopeová existovala, ale byla místní a žila si krásným životem v sídle několik kilometrů za městem.

Dokud jí jednou večer nepřeskočilo.

*Otce nožem probodla,
matce štěstí ukradla.*

„Je živá ažaž,“ řekne pan Gurlain.

„Panebože, musí být už hrozně stará.“

„Je jí jednasedmdesát.“

To mi připadá neuvěřitelné. Vždycky jsem si představovala, že se ty vraždy odehrály v jiném století. V éře krinolín, plynových lamp a kočárů tažených koňmi. Ale jestli má pan Gurlain pravdu, znamená to, že k masakru rodiny Hopeových nedošlo až tak úplně dávno.

V duchu počítám a dojdou k závěru, že se to stalo v roce 1929. Tedy před pouhými čtyřiapadesáti lety. Jakmile se mi to datum rozsvítí v hlavě, vybavím si i poslední veršík básničky.

*Lenora říká: „Já to nebyla,“
je však jediná, která přežila.*

Což se zřejmě nezměnilo. Nechvalně známá Lenora Hopeová je stále naživu, byť není moc zdravá a potřebuje péči. *Moji péči*, pokud o tu práci stojím. Jakože nestojím.

„Nic jiného pro mě nemáte? Žádné další pacienty?“

„Bohužel ne,“ odpoví pan Gurlain.

„A žádná ze současných pečovatelek nemůže?“

„Všechny jsou potřeba jinde.“ Spojí prsty do stříšky. „Máte s tou prací nějaký problém?“

To bych řekla, a ne jeden. Začneme třeba tím, že mě pan Gurlain zjevně pořád pokládá za vinnou, ale bez dalších důkazů mě z právního hlediska nemůže vyhodit. Neplaceným volnem se mě nezabíval, a tak se toho snaží dosáhnout tak, že mě pověří péčí o slavnou místní vražedkyni.

„Já jen, že nejsem...“ hledám správná slova. „Asi bych se necítila dobře, kdybych se měla starat o někoho, kdo udělal to, co Lenora Hopeová.“

„Nikdy ji za nic neodsoudili,“ namítne pan Gurlain. „A protože jí nikdy nebyla prokázána vina, nezbyvá nám než jí věřit. Myslel jsem, že právě vy byste to mohla pochopit.“

V sousedním aerobik studiu se rozezní hudba tlumená společnou zdí. Písníčka „Physical“ od Olivie Newton-Johnové. O aerobiku sice není, ale vsadím se, že ženám v domácnosti cvičícím v odrbaných mikinách a legínách je to jedno. S radostí vyhazují peníze za boj s nadváhou středního věku. Já si takový luxus nemůžu dovolit.

„Znáte pravidla, Kit,“ pokračuje pan Gurlain. „Já zadávám úkoly a pečovatelky je plní. Jestli vám to nevyhovuje, asi se budeme muset definitivně rozloučit.“

To bych moc ráda. Ale taky vím, že potřebuju práci. Jakoukoli práci.

Potřebuju si zase začít budovat úspory, z nichž už mi skoro nic nezbylo.

Ze všeho nejvíc se ovšem potřebuju dostat pryč od otce, který se mnou už půl roku skoro nepromluvil. Naprosto jasně si vzpomínám na poslední celou větu, kterou mi adresoval. Seděl u kuchyňského stolu a četl si ranní noviny, snídaně se ani nedotkl. Zaklapl noviny a ukázal na titulek na první straně.

Když jsem si ho přečetla, přepadl mě zvláštní pocit. Jako by se to nedělo mně, ale někomu, kdo mě hrál ve špatném televizním filmu. Na stránce se vyjímala moje fotka ze školní ročenky. Nebyla příliš dobrá. Snažila jsem se na ní usmívat před modrým pozadím naaranžovaným v tělocvičně střední školy, které mělo ve změti inkoustových teček spíš šedohnědý odstín. Moje rozčepýřené vlasy tam vypadaly úplně stejně jako toho rána. Otupělá šokem jsem si v první chvíli pomyslela, že bych měla něco udělat se svým úcesem.

„To, co píšou, není pravda, Kit-Kat,“ řekl otec, jako by se mě snažil uklidnit.

Jeho slova však neodpovídala jeho zdrcenému výrazu. Věděla jsem, že to neřekl kvůli mně, ale kvůli sobě. Snažil se přesvědčit sám sebe.

Hodil noviny do koše a mlčky odešel z kuchyně. Od té doby už se mnou skoro nemluvil. Vybavím si to dlouhé, napjaté, dusivé ticho a řeknu: „Dobře. Beru to.“

Namlouvám si, že to nebude tak zlé. Jedná se o dočasnou práci. Maximálně na pár měsíců. Jen co našetřím dost peněz, abych se mohla přestěhovat. Někam, kde to bude lepší. Někam daleko odsud.

„Výborně,“ zareaguje pan Gurlain bez špetky nadšení. „Je potřeba, abyste se hlásila do služby co nejdřív.“

Popíše mi cestu k domu Lenory Hopeové, dá mi telefonní číslo, na které mám zavolat, kdybych to nemohla najít, a kývnutím mi naznačí, že věc je vyřízená. Při odchodu se po očku podívám na nástěnku za jeho stolem. Tři pečovatelky jsou volné a k dispozici. Uvědomím si, proč mi lhal. Pořád mě tresť za porušení řádu a pošpinění vynikající pověsti agentury.

Když však vykročím ze dveří do svěžího říjnového vzduchu, napadne mě další důvod, proč jsem tu práci dostala. Ještě mrazivější než počasí.

Pan Gurlain si mě vybral, protože Lenora Hopeová je pacientka, u které nikomu nebude vadit, když ji zabiju – dokonce ani policii.

2

Sbalit se mi trvá necelou hodinu. Dávno vím, že pečovatelka by si s sebou měla brát jen to nejnutnější. Lékařskou brašnu, kufr a krabici. Víc není potřeba.

Lékařská brašna obsahuje nezbytné pracovní náčiní. Teplo měř, tlakoměr, stetoskop. Když mě pan Gurlain zaměstnal, rodiče mi dali černou koženou tašku. Používám ji dodnes, i když zip se po těch dvanácti letech zasekává a kůže je v rozích popraskaná.

V kufru mám toaletní taštičku a oblečení. Deset let staré fádni kalhoty a svetry, co nikoho neurazí. O nějakou eleganci už jsem se dávno přestala snažit. Věci musí být hlavně pohodlné a levné.

Krabice je plná knih. Většinou brožovaných. Kdysi patřily matce a nesou stopy láskyplného opotřebení po náruživém čtení.

„S knihou nikdy nejsi sama,“ říkávala mi. „Nikdy.“

Hezká vzpomínka, dnes ale vím, že je to lež. Už půl roku jsem knihami obklopená a nikdy jsem se necítila osamělejší.

Když mám sbaleno, nakouknu do chodby, jestli je volná cesta k zadním dveřím u kuchyně. Otec si odskočil domů na oběd, což občas dělává, když má práci poblíž. Teď je zabohoržený v polohovacím křesle v obýváku, dívá se na televizi a jí sendvič.

V posledních šesti měsících jsme se naučili jeden druhému vyhýbat. Někdy se nevidíme celé týdny. Většinou se zdržuju

ve svém pokoji a do kuchyně se odvažuju, jen když jsem si jistá, že je otec v práci, spí nebo je někde s přítelkyní, o níž jsem neměla vědět. Nepředstavil mi ji. O její existenci vím jen díky tomu, že jsem je minulý týden slyšela mluvit v obýváku – cizí ženský hlas v domě mě překvapil. Další večer se otec vytratil jako školák. Buď se bál přiznat, že začal znovu randit, nebo nechtěl riskovat, že na jeho novou přítelkyni narazím.

Teď jsem to já, kdo se nenápadně plíží ven a našlapuje po špičkách k autu: nejdřív s kufrem a lékařskou brašnou, pak s krabicí plnou knih. Když s ní vykročím ze dveří, všimnu si, že se o můj Ford Escort opírá Kenny. Zjevně mě zahlédl s kufrem a vyšel z vedlejšího domu zjistit situaci. Pohlédne na krabici v mých rukou a zeptá se: „Stěhuješ se?“

„Načas,“ odpovím. „Možná napořád. Dostala jsem novou práci.“

„Myslel jsem, že tě vyhodili.“

„Měla jsem jen volno. To právě skončilo.“

„Aha.“ Kenny se zamračí. Takového ho neznám. Obvykle má lačný, nadřžený výraz. „Nedáme rychlovku, než odjedeš?“

Už ho poznávám. Tohle je Kenny. Scházíme se od května, kdy jsme spolu začali spát. Stejně jako já je momentálně bez práce a bydlí u rodičů. Na rozdíl ode mě je ale Kennymu teprve dvacet. Je mým malým hříšným tajemstvím. Nebo spíš já jeho. Začalo to jednou odpoledne, když jsme oba ve stejnou dobu lenošili na sousedních zahradách, já s knížkou od Sidneyho Sheldona, Kenny s jointem. Několikrát jsme se na sebe podívali, načež prohodil: „Dneska nejdeš do práce?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „A ty?“

„Ne.“

Pak jsem se ho zeptala, jestli si dá pivo, protože jsem se nudila a byla jsem sama.

Kenny přitakal. Což vedlo k pití, následně k rozhovoru a nakonec k líbání na gauči v obýváku.

„Nechceš si třeba zašukat?“ zeptal se nakonec.

Měsíc po vyhazovu z práce a plná sebelítosti jsem si ho změřila pohledem. Nevypadal špatně, až na ten knír, co mu pod nosem visel jako mrtvá housenka. Zbytek Kennyho byl mnohem lepší. Zvláště paže – silné, šlachovité a opálené. Mohla bych si začít – nebylo by to poprvé – s mnohem horším chlapem.

„Jasně,“ pokrčila jsem rameny, „proč ne?“

Jakmile bylo po všem, zařekla jsem se, že už to nikdy neudělám. Když se Kenny narodil, bylo mi jedenáct, proboha. Vzpomínám si, jak ho rodiče přivezli z porodnice, moje matka na něj vrkala a otec vtiskl do zpoceně dlaně jeho táty obálku s penězi. Ale když se Kenny o dva dny později objevil u zadních dveří jako toulavý pes, co hledá nějaké zbytky, pustila jsem ho dovnitř a odvedla si ho do pokoje.

Tak to chodilo jednou, dvakrát, někdy i třikrát týdně. Nejsem naivní. O žádnou lásku nejde. V polovině případů spolu sotva promluvíme. A přestože se kvůli tomu cítím provinile, uvědomuju si, že jsem k přečkání dlouhých osamělých dní potřebovala i něco jiného než čtení.

„Táta je doma,“ sdělím Kennymu. „A na mě čeká nová pacientka.“

Neřeknu mu, o koho jde. Mám obavy, co by si o mně pomyslel.

„Jasně, chápu,“ odtuší Kenny a ani se nesnaží zakrýt své zklamání. „Tak zase někdy.“

Provázím ho pohledem domů, a když bez ohlédnutí vejde dovnitř, bolestně se mi sevře srdce. Není to úplně smutek, ale něco hodně podobného. Možná to byl jen sex a možná to byl jen Kenny, ale aspoň to bylo něco a on byl někdo.

Rázem není nic a není nikdo.

Uložím zavazadla do kufru auta a podniknu poslední cestu do domu. V obývacím pokoji najdu otce, jak sleduje polední zprávy, protože to dělávala matka. Zvyk je železná košile a u Pata McDeerea to platí dvojnásob. V televizi zrovna běží projev prezidenta Reagana o hospodářské situaci, vedle něj

štrobeně stojí jeho manželka Nancy. Otec, který nesnáší všechny politiky bez ohledu na stranu, si posměšně odfrkne.

„Kecy, Ronnie,“ zahuhlá s plnou pusou. „Zkus jednou udělat něco, co pomůže lidem, jako jsem já.“

Stojím ve dveřích a odkašlu si. „Tati, já odcházím.“

„Jo?“

Nečísí z něj žádné překvapení. Jestli něco, tak jediné úleva.

„Vrátila jsem se do práce,“ dodám, když se mě na nic nezeptá. „Moje nová pacientka je po mrtvici. Žije na Útesech.“

Řeknu to v naději, že na něj udělá dojem nebo ho přinejmenším zaujme, že mi bohatí lidé důvěřují a svěří mi někoho do péče. Pokud ano, nedá to na sobě znát.

„Fajn,“ řekne.

Vím, že kdybych mu sdělila jméno té nové pacientky, určitě bych si jeho pozornost získala. Stejně jako u Kennyho mě to však ani nenapadne. Když bude vědět, že se starám o Lenu Hopeovou, jeho mínění o mně se ještě zhorší. Pokud to vůbec jde.

Místo toho se tedy zeptám: „Nepotřebuješ něco, než půjdu?“

Otec si ukousne další sousto sendviče a zavrtí hlavou. Znovu mě píchne u srdce, tentokrát však ještě víc než předtím venku. Tak silně, že mám pocit, jako by se mi kus srdce utrhl a zřítil se do břicha.

„Zkusím se jednou za dva týdny hlásit.“

„Není potřeba,“ zareaguje otec.

A víc už toho neřekne.

Chvilí zůstanu stát ve dveřích – čekám, doufám a v duchu prosím ještě o něco. O cokoli. Měj se. Sbohem. Běž do prdele. Cokoli, jen ne to nepřátelské ticho, jako bych byla vzduch.

Ještě miň než vzduch.

Neviditelná.

Takhle si připadám.

Nakonec se otočím a bez rozloučení odejdu. Otec by mi stejně neodpověděl a tomu se chci vyhnout.

3

Za hlasitého doprovodu skupiny Duran Duran z autorádia jedu po silnici vinoucí se podél skalnatého pobřeží. Stoupám stále výš a výš, až se Escort zadýchává a rozbourené vody Atlantiku se mění v bílé šmouhy narážející do písečných pásů hluboko dole. Ve zpětném zrcátku vidím oblast známou jako Útesy. Na první pohled je zřejmé, že tady bydlí boháči. Velké domy se přimykají ke skalám jako hnízda mořských ptáků napůl skrytá za cihlovými zdmi porostlými břečtanem.

Takhle si žijí ti šťastnější.

Tak nějak by zdejší honosná sídla s věžičkami, střešními terasami a arkýřovými okny obrácenými k moři okomentovala moje máma.

Dovolím si nesouhlasit. Bydlet na Útesech si nemůžou dovolit ani ti šťastnější. Tahle oblast vždycky byla – a vždycky bude – exkluzivní. Žijí tu jen vyvolení, kteří se tyčí nade všemi a vším, jako by je tam vyzvedl sám Bůh.

„A vidíš, přesto jsi tady, Kit-Kat,“ řekla by matka. „Budeš pracovat v jednom z těch paláců.“

Znovu bych nesouhlasila. Na místo, kam teď jedu, by se nikdo nadšeně nehrnul.

Hope's End. Konec nadějí.

Dosud jsem o cíli své cesty slyšela mluvit jen jako o domě Hopeových, a to obvykle tlumeným tónem vyhrazeným pro tragické věci. Teď už vím proč.

Konec nadějí. Hrůzný název pro takové krásné sídlo. Zvláště s přihlédnutím k tomu, co se v něm stalo.

Znám to v podstatě jen z té staré říkanky. Víím, že Winston Hope zbohatl na lovní dopravě a nechal si postavit vilu na skalnatém pobřeží v severní části Maine, a ne v Bar Harboru nebo Newportu, protože zdejší půda byla většinou nezastavěná a on si mohl vybrat místo s nádherným výhledem na oceán. Víím také, že měl manželku Evangelinu a dvě dcery: Lenoru a Virginii.

A víím, že jedné dávné říjnové noci tři z nich zemřeli násilnou smrtí – a čtvrtou obvinili z jejich vraždy. Sedmnáctiletou dívku! Není divu, že jsem tu morbidní rýmovačku, kterou jsem poprvé slyšela na zarostlém hřišti za základkou, pokládala za vymyšlenou. Na to, aby byla pravdivá, působila až příliš děsivě.

Ale stalo se to.

A teď se to traduje jako legenda.

Historika, kterou si děti šeptají před spaním a dospělí radši ani to.

Lenora jako jediná přežila a tvrdila, že s tím nemá nic společného. Vyšetřovatelům řekla, že v době vražd spala a dozvěděla se o nich, až když se probudila, sešla dolů a objevila rodiče se sestrou mrtvé.

Policii však nedokázala říct, kdo jiný to mohl udělat.

Ani jak.

A proč.

Vysvětlit neuměla ani to, proč ji vrah ušetřil, což policii vedlo k podezření, že to udělala ona, i když to nikdo nemohl dokázat. Všechno služebnictvo dostalo na noc příhodně volno, čímž se vyloučili případní svědci. Jelikož Lenoru se zločinem nespojovaly žádné věcné důkazy, nebyla nikdy obviněna. Popěvky na školním dvoře však jasně naznačovaly, co si myslí veřejnost.

Už první verš říkanky – *Lenora Hopeová, sedmnáct let* – jasně naznačoval, že za vším byla ona.

Ani mě to nepřekvapuje. Žádná presumpce nevinny neexistuje.

Vím to z vlastní zkušenosti.

Když město vyneslo nad Lenorou Hopeovou rozsudek, ukryla se v rodinném sídle a už ji nikdy nikdo nespatriil. Ne že by se o to lidé nepokoušeli. Když jsem chodila na střední školu, bylo běžné, že se kluci odvážně vplížili na pozemek a nakukovali do oken v naději, že Lenoru zahlédnou. Pokud vím, nikomu z nich se to nikdy nepodařilo, za což slečně Hopeové patří mé neochotné uznání. Kéž bych taky dokázala takhle zmizet.

Krajina přede mnou se zvedá ještě výš a silnice ji kopíruje. Když Escort zdolá další serpentinu, v dálce zalité sluncem zahlédnu cihlovou zeď. Je dost vysoká na to, aby zakryla všechno, co se za ní odehrává, a tak stará, že ji silnice obchází uctivým obloukem.

Vyjedu ze zatáčky a pokračuju v pomalé jízdě, dokud na zdi neuvidím nápis nastříkaný sprejem. Neonově modré graffiti na majestátních červených cihlách mi napovídá, že jsem tady správně.

USMAŽ SE V PEKLE, LENORO HOPEOVÁ

Při pohledu na ta slova přemýšlím, jestli mám jet dál, nebo odsud co nejrychleji zmizet. Odpověď znám. Nemůžu si ji ovšem dovolit.

Pokračuju tedy dál ke zdobené bráně vyplňující mezeru v počmárané zdi. Na druhé straně protíná smaragdový trávník příjezdová cesta vedoucí až k domu Hopeových.

Když se na něj teď dívám, v duchu se podívím, proč mu tak někdo říká.

Tohle není dům.

Je to panské sídlo.

Něco takového jsem osobně neviděla od čtrnácti let, kdy mě rodiče vzali na jednodenní výlet do Bar Harboru. Vzpomínám

si, jak si otec celý den stěžoval na bohaté parchanty, co si tam postavili paláce. Bůhví, co by řekl o Hope's Endu, který všechny vily v tom snobském satelitním městečku zastiňuje. Je větší. Luxusnější. Neztratil by se ani v *Dallasu* nebo v *Dynastii*, zkrátka v žádném z těch přihlouplých seriálů, které máma po večerech hltala v televizi.

Třípatrová budova široká jako zaoceánská loď je velkolepou ukázkou nadbytku pozlaceného věku. Stěny jsou z červených cihel. Kolem dvoukřídlých vstupních dveří a všech oken jsou mramorové detaily, které nemají jiný účel než ukázat, kolik peněz kdysi rodina Hopeových měla. Spoustu, soudě podle množství ozdobných křivek a kudrlinek. I okna v nejvyšším patře jsou obložena mramorem, vystupují však ze šikmé střechy korunované desítkou útlých komínů připomínajících svíčky na narozeninovém dortu.

U brány je malý interkom. Stáhnou okénko, natáhnou se a stisknu tlačítko. Uplyne třicet vteřin, než se ozve praskání a po něm ženský hlas.

„Ano.“

Není to otázka. Z jejího tónu číší tolik netrpělivosti, kolik se jen do těch tří písmenek vejde.

„Dobrý den, já jsem Kit McDeereová.“ Odmlčím se, aby se mi majitelka hlasu také mohla představit. Neudělá to, takže dodám: „Jsem z Gurlainovy osobní asistence. Jsem nová peč...“

Žena mě přeruší stručným „Pojďte dovnitř“, načež interkom utichne.

Brána před autem se začne otevírat a nervózně se přitom chvěje, jako by se mě bála. Pomalý pohyb doprovází vrzání, až mě bezděčně napadne, jak často asi Hope's End vítá hosty. Moc často asi ne, pomyslím si, když se brána sotva v polovině cesty hlučně zastaví. Opatrně se rozjeďu a snažím se odhadnout, jestli se do vymezené mezery vůbec vejdu. Zjistím, že ne, tedy pokud si nechci urazit obě zpětná zrcátka, což bych velice nerada. Se svým rozpočtem na opravy auta rozhodně nemám.

Když už se chystám vystoupit a zatlačit do brány ručně, zdálky zazní mužský hlas.

„Zase se to zaseklo?“

Zdroj hlasu se přiblíží s kolečkem plným shrabaného listí. Je to pohledný muž. Odhadem něco přes třicet. Ve *velice* dobré kondici, pokud to mohu přes flanelovou košili a špinavé džíny posoudit. Má plnovous a dlouhé vlasy, které se mu vzadu na krku mírně kroutí. Za jiných okolností bych měla zájem. Za úplně jiných. Kdybych nebyla tím, kým jsem. Kromě oprav auta v mém životě není prostor ani na milostné avantýry. Kenny se nepočítá.

„Nevím, jak jindy,“ řeknu otevřeným okénkem, „ale teď se to zaseklo určitě.“

„Nic nového,“ odpoví muž a obdaří mě krivým úsměvem, který však působí roztomile. „Tohle už je asi podesáté. Pořád to zapomínám připsat na seznam hromady dalších věcí, které je tady potřeba udělat. Vy jste ta nová zdravotní sestra?“

„Pečovatelka,“ řeknu. Musím ho opravit. Sestry chodí do školy. Pečovatelky jako já absolvují odborný kurz – stát Maine nařizuje 180 hodin – a tam nás naučí základy. Kontrola životních funkcí, podávání léků, trocha fyzioterapie. Ale vysvětlovat to všechno cizímu člověku by bylo tak složité, že to za to nestojí.

„Tak otevřeme tu bránu, ať můžete začít.“ Muž vytáhne ze zadní kapsy džínů pracovní rukavice. Obřadně si je navlékne a dodá: „Bezpečnost především. Přesvědčil jsem se o tom na vlastní kůži – člověk tady snadno přijde k úrazu.“

Vezme za bránu a ta začne strašlivě skřípět. Kdyby se jednalo o živou bytost, popsala bych to jako bolestný nářek.

„Děláte tady na plný úvazek?“ zeptám se zvýšeným hlasem, aby mě v tom rámusu slyšel.

„Ano,“ odvěti muž. „Už nás moc není, přitom dřív tady pracovala spousta lidí. Například zahradník, správce, údržbář a kromě nich ještě parta pomocníků na poloviční úvazek. Teď jsem na všechno sám.“

„Líbí se vám tady?“

Muž se naposledy opře do brány a uvolní mi cestu. Pak se ke mně otočí a řekne: „Myslíte, jestli nemám strach?“

Ano, přesně takhle to myslím. Mínila jsem to jako nevinnou otázku. Vzhledem k tomu, co se tu stalo, vcelku přirozenou. Náhle si však uvědomím, že mohla vyznít neomaleně.

„Já jen...“

„Nic se nestalo,“ oduší muž. „Jste jen zvědavá. Víím, co o tomhle místě říkají lidi za zdí.“

„Takže odpověď zní ne?“

„Přesně tak.“ Muž si sundá rukavici a podá mi ruku. „Mimochodem, já jsem Carter, ahoj.“

Potřesu mu rukou. „Ahoj. Kit McDeereová.“

„Těší mě, Kit. Určitě se ještě uvidíme.“

Po krátké odmlce řeknu: „Díky za pomoc s tou bránou. Vůbec nevím, co bych si jinak počala.“

„Určitě by sis nějak poradila.“ Carter nakloní hlavu na stranu a zkoumavě si mě změří. „Připadáš mi chytrá.“

Já a chytrá? Kdysi možná. Teď už ne. Chytré lidi nevyhazují z práce, a když už, tak si dokážou najít novou a nebydlí v jednatřiceti pořád u rodičů. Přesto ten kompliment s kývnutím přijmu.

„Ještě něco,“ řekne Carter, přistoupí k otevřenému okénku auta a skloní se, abychom si hleděli z očí do očí. „Zapomeň na to, co všichni říkají o Lenoře Hopeové a o tom, co se tady stalo. Nevědí, o čem mluví. Slečna Hopeová je naprosto neškodná.“

I když mě chtěl uklidnit, jeho slova jen potvrzují absurdnost reality. Ano, když jsem vycházela z kanceláře pana Gurlaina, věděla jsem, co ta práce obnáší. Ale byla to abstraktní představa zatlačená do pozadí balením, rozporuplným otcovým chováním a snahou najít tohle místo. Ale teď, když jsem tady, jako bych dostala ránu pěstí.

Brzy se setkám se ženou, která vyvraždila svou rodinu.

Údajně, připomenu si. Lenoru nikdy za žádný zločin neodsoudili, jak mi nesměle připomněl pan Gurlain. Ale kdo jiný to

mohl udělat? V domě nikdo další nebyl, v úvahu nepřicházel žádný jiný podezřelý a všichni ostatní zemřeli. Vybaví se mi poslední veršik říkanky.

Je však jediná, která přežila.

Když se odpoutám od Cartera a zaměřím k hlavnímu domu, po zádech mi přeběhne mráz. Jedu pomalu, pohled upřený na úchvatnou stavbu, která se přede mnou rýsuje. S každým dalším metrem se však vznešený luxus rozplývá jako pára nad hrncem a do popředí vystupuje očividná zanedbanost.

Zblízka jasně vidím, že Hope's End je v hrozném stavu.

V jednom z oken v prvním patře chybí skla a otvory po nich jsou zatlučené překližkou. Ze zdobení kolem některých dveří a oken se odlomily kusy mramoru. Na střeše chybí odhadem pětina břidlicových tašek, což jen podtrhuje zchátralý dojem. Pocítím zvláštní úlevu. Konečně místo, které je ve stejných troskách jako já.

Příjezdová cesta končí kruhovým objezdem, z něhož vybíhá odbočka k nízkým garážím vzdáleným několik metrů od hlavní budovy. Vjedu na objezd a počítám garážová vrata.

Je jich pět.

Takhle si tedy žijí ti šťastnější.

Před domem zastavím, vystoupím z vozu a vyskáču po třech schodech k masivním dvoukřídlým dveřím umístěným v přesném středu sídla. Ještě než stačím zaklepat, dveře se rozletí a odhalí ženu stojící na prahu. Je to tak nečekané, že se leknu. Nebo mě možná jen zaskočí její působivý vzhled. Bílé vlasy splývající na ramena. Černé šaty těsně obepínající štíhlou postavu. Krajkový límec připomínající ozdobné ubrousky, jaké háčkovala moje babička. Bledá pleť. Modré oči. Třešňově červená rtěnka. Všechno je tak strohé a zároveň okázalé, že nedokážu určit její věk. Kdybych měla hádat, tipovala bych ji na pětasedmdesát, ale vím, že se můžu mýlit nejméně o deset let oběma směry.

Na řetízku kolem krku jí visí brýle ve tvaru kočičích očí. Nasadí si je a chvíli si mě měří – rychlé zhodnocení.

„Slečno McDeereová,“ prohlásí nakonec. „Vítám vás.“

„Děkuji,“ řeknu, i když její tón nezni vůbec nadšeně. Je jasné, že je to stejná žena, s níž jsem mluvila přes interkom. Ten lhostejný hlas je nezaměnitelný.

„Já jsem paní Bakerová, hospodyně.“ Žena se podívá, co mám na sobě, a zřejmě se jí nezdá můj kabát. Je z modré vlny, která už na mnoha místech zplstnatěla. Mám ho už tak dlouho, že si ani nevzpomínám, kdy a kde jsem ho koupila. Je ovšem možné, že zjevnou nelibost paní Bakerové vyvolává spíš to, co je pod kabátem. Bílá halenka. Šedá sukně. Černé lodičky, které jsem měla naposledy na matčině pohřbu. Pokud ano, nedá se nic dělat. Hezčí šaty bohužel nemám.

Po chvíli zřetelného váhání dodá: „Pojďte dál.“

Také zaváhám a zůstanu stát na prahu. Zarazí mě samotné dveře. Jsou skoro stejně široké jako vysoké a uprostřed všudypřítomných mramorových ozdob tak trochu připomínají otevřená ústa. Při pohledu na ně se mi vybaví Carterova slova.

Člověk tady snadno přijde k úrazu.

Najednou zatoužím po domově. Což je hodně překvapivé, vzhledem k tomu, že jsem se tam po matčině smrti už necítila jako doma. Ale kdysi to bylo šťastné místo plné stejně šťastných vzpomínek. Vánoce na sněhu, narozeninové dorty a máma v hloupé květinové zástěře, jak dělá v neděli ráno francouzské toasty. Má tohle sídlo nějaké šťastné vzpomínky? Nebo se té strašlivé dávné noci všechny vytratily a zůstal jen smutek?

„Tak jdete, slečno?“ Paní Bakerová si netrpělivě odkašle.

Části mého já se nechce. Celé to místo – jeho velikost, okázalost a hlavně pověst – mě nutí otočit se na podpatku a odjet tryskem domů.

Pak si ovšem vzpomenu na otce, na svůj pokojík a na zbytky peněz na spořicímu účtu. Jestli s tím něco neudělám, nic z toho se nezmění. Když odjedu, což bych neskonale ráda, budu se dál topit ve stejné nejistotě, v jaké jsem žila

posledních šest měsíců. Práce tady, i kdyby jen na pár týdnů, by mohla všechno změnit.

S tímto vědomím se zhluboka nadechnu, vstoupím do dveří a nechám se tím místem pohltit.

4

Uvnitř je to hezčí než zvenčí, ale jen o málo. Hned za dveřmi se prostírá velkolepá vstupní hala s mramorovou dlažbou, sametovými závěsy a gobelíny na stěnách. Zařízení je rozmanité, od palem v květináčích až po nádherné dřevěné židle se zaprášeným čalouněním a brokátovými sedáky. Klenutý strop zdobí olejomalba nebe plného nadýchaných růžových mraků. Všechno to vypadá přepychově, ale zároveň omšele a zastarale. Jako vstupní hala čtyřhvězdičkového hotelu, který před desítkami let náhle zavřeli.

Vlevo je dlouhá chodba vedoucí kolem vysokých oken a jediných otevřených dveří k širokým dvoukřídlým dveřím, momentálně zavřeným. Tam ostře odbočuje doprava a mizí za rohem. Vpravo je další chodba ústící do místnosti zalité sluncem.

Moje pozornost se však soustředí hlavně na to, co je přede mnou. Schodiště pokryté červeným kobercem přímo naproti vchodu, které se po deseti schodech rozděluje na dvě křídla. Obě poloviny se pak symetricky stáčíjí vzhůru do patra. Nad odpočívadlem uprostřed se vyjímá vitrážové okno, jímž proudí šikmé pruhy slunečního světla v duhových odstínech a dopadají na koberec.

„Velké schody,“ oznámí mi paní Bakerová. „Stejně jako dům pocházejí z roku 1913. Od té doby se toho tady příliš nezměnilo. Pan Hope si dal záležet na nadčasovém vzhledu.“

Pokračuje v chůzi a její podpatky klapou na mramorové dlažbě jako metronom. Vydám se za ní a přitom lehce klopýtnu. Podlaha je místy nerovná, vzdouvá se a klesá jako oceán venku.

„Věci si můžete vzít později,“ řekne paní Bakerová. „Myslela jsem, že by bylo hezké si nejdřív popovídat v zimní zahradě. Je tam moc příjemně.“

Uvěřím tomu, až ji uvidím na vlastní oči. Zatím tady na mě nic příjemně nepůsobí, dokonce ani těch pár hezkých kousků nábytku. Zdá se, že v rozích se jako pavučiny usadily deprese a zoufalství. I ve vzduchu je cítit chlad – něco neurčitě slaneého, z čeho mě mrazí.

Vím, že je to jen moje bujná fantazie. Zemřeli tu tři lidé. Strašlivou smrtí, pokud se dá věřit legendě. Takové vědomí může člověku zamotat hlavu.

Jakoby na důkaz toho míváme zarámovaný portrét dospívající dívky v růžových saténových šatech.

„Slečna Hopeová,“ řekne paní Bakerová a jde dál, aniž by se obtěžovala zvednout k obrazu oči. „Otec jí ho objednal k narozeninám.“

Na rozdíl od paní Bakerové se u portrétu zastavím. Lenora na něm sedí na bílém divanu, za zády má tapetu s růžovými pruhy a těsně nad ramenem kousek zrcadla ve zlaceném rámu. Poněkud nepřírozeně se opírá o područku divanu. Ruce má v klíně a propletené prsty naznačují napětí, které se malíř snažil zamaskovat až příliš ležérní pózou.

Její bledá pleť a jemné rysy ve mně vzbuzují představu květiny těsně před rozpukem. Mladá Lenora měla drobný nos, plné rty a zelené oči průzračné téměř jako vitráže nad Velkými schody. Dívá se přímo na malíře a v jejím pohledu se zračí nezbedné jiskry, skoro jako by věděla, co si o ní budou lidé za desítky let povídat.

Paní Bakerová se pět kroků přede mnou otočí a šlehne po mně netrpělivým pohledem. „Zimní zahrada je tudy, slečno McDeereová.“

Znovu tedy vykročím, ale předtím se naposledy podívám na Lenořin portrét. Vedle něj visí v řadě tři další, tvarem i velikostí stejné, avšak potažené černým hedvábným krepdešínem. Látky není přes obrazy jen přehozená, je pečlivě napnutá a přitlučená hřebíky k rámcům. Navzdory veškeré snaze nejsou portréty úplně zakryté. Mlhavě pod tenkou látkou prosvítají. Jako duchové.

Winston, Evangeline a Virginia Hopeovi.

Lenora je jediná dosud vystavená, protože jako jediná přežila.

Dostihnu paní Bakerovou a rychle ji následuju poslední částí chodby. Cestou míjím pokoje s pevně zavřenými dveřmi na znamení zákazu vstupu. U každých z nich mě znovu ovane chlad. Průvan, řeknu si. V podobných starých sídlech to není nic zvláštního.

Zimní zahrada je světlejší než zbytek domu, ale ani tak na mě moc příjemně nepůsobí. Je tam stejně zatuchlý starožitný nábytek jako jinde v domě. Všude samet, výšivky a štrapse. Na druhém konci stojí klavír s víkem zavřeným pevněji než rakev.

Fádnot místnosti zmírňují dvě stěny prosklené od podlahy až ke stropu. Jedna řada oken směřuje na trávník, kde v dálce spatřím Cartera, jak hrabe listí. Druhá řada oken vede na prázdnou terasu opatřenou po celé délce mramorovým zábradlím vysokým ani ne po pás. Za ním nic nevidím, protože tam zkrátka nic dalšího k vidění není. Jen nekonečné azurové nebe, díky němuž se zdá, jako by se sídlo vznášelo ve vzduchu.

Paní Bakerová mě nechá ještě pár vteřin zírat a pak ukáže na menší červenou pohovku. „Posaďte se, prosím.“

Opatrně klesnu na okraj pohovky, jako bych měla strach, abych ji nerozbila. Což vlastně mám. Všechno v domě vypadá tak staře a draze, že se to asi nedá jen tak nahradit. Paní Bakerová žádné takové ohledy nebere a padne na pohovku naproti mě tak energicky, že se z látky vznesou hřibovitý obláček prachu.

„Takže, slečno McDeereová, povězte mi něco o sobě.“

Než stačím něco říct, do místnosti s rámusem vpadne mladá žena: v jedné ruce drží kovový kbelík a druhou za sebou táhne vysavač. Když nás spatří, ztuhne a dá mi pár vteřin na to, abych si ji dobře prohlédla. Může jí být nanejvýš dvacet. Má na sobě uniformu pokojské jako vystřiženou z nějakého černobílého filmu. Černé šaty dlouhé po kolena. Škrobený bílý límeček se špičatými cípy. Bílou zástěru s tmavou šmouhou, asi jak si utírala ruce.

Jinak je ovšem barevná ažaž. V křiklavě červených vlasech se jí vyjímají dva neonově modré pruhy, které jí visí po obou stranách obličeje jako chapadla chobotnice. Podobný modrý odstín jí zdobí i oční víčka a táhne se až ke spánkům. Rty má žvýkačkově růžové. Růžovou si nalíčila i lícní kosti, jen tmavším odstínem.

„Jé, promiňte!“ vyhrkne a při pohledu na mě se zarazí, zjevně zaskočená přítomností cizího člověka v domě. Patrně se s tím nesetkává často. „Myslela jsem, že tady nikdo není.“

Otočí se k odchodu, čímž způsobí další hluk. Uvědomím si, že vychází ze šesti umělohmotných náramků v duhových barvách, které jí jezdí po obou zápěstích.

„To je moje chyba, Jessico,“ uklidní ji paní Bakerová. „Měla jsem ti říct, že budu odpoledne pokoj potřebovat. Tohle je slečna McDeereová, nová pečovatelka slečny Hopeové.“

„Zdravím,“ zamávám jí.

Dívka mi také zamává, až jí náramky zachřestí. „Ahoj. Vítej do týmu.“

„Chtěly jsme se trochu seznámit,“ řekne paní Bakerová. „Mohla bys pokračovat v úklidu v hale. Vypadá to tam trochu zanedbaně.“

„Vždyť jsem tam včera uklízela.“

„Chceš snad říct, že mě klame zrak?“ Paní Bakerová se usměje tak křečovitě, až to hraničí se zlomyslností.

Dívka zavrtí hlavou a rozhoupe tím své kruhové náušnice. „Ne, paní Bakerová.“

Mladá služebná udělá pukrle a paní Bakerová si tento projev sarkasmu zřejmě splete s upřímností. Pak na mě dívka vrhne ještě jeden zvědavý pohled a odporoučí se s kbelíkem, vysavačem a chřestíci šperky ze zimní zahrady.

„Omluvte ji, prosím,“ řekne paní Bakerová. „O kvalitní pomocné síly je dnes nouze.“

Zmůžu se jen na přikývnutí. Nejsem snad také pomocná síla? A co samotná paní Bakerová?

Nasadí si brýle, srovná si je na kořeni nosu a zadívá se na mě přes silná skla. „Takže, slečno McDeereová...“

„Můžete mi říkat Kit.“

„Kit,“ vyplivne paní Bakerová moje jméno, jako by jí nechutnalo. „Předpokládám, že je to nějaká zkratka.“

„Ano. Kittredge.“

„Na křestní jméno je to trochu vznešené.“

Rozumím. Chce tím říct, že je to vznešené pro někoho, jako jsem já.

„Bylo to dívčí jméno mé babičky z matčiny strany.“

Paní Bakerová cosi zabručí. Není to *hmmm*, ale zní to dost podobně. „A vaše rodina? Odkud pochází?“

„Odsud,“ odpovím.

„Buďte trochu konkrétnější.“

Opět rozumím. *Odsud* je široký pojem. Jsou tu vily na Útesech, domov zámožných vrstev, nad nimiž se kdysi tyčila rodina Hopeových. A pak jsou tu všichni ostatní.

„Z města,“ řeknu.

Paní Bakerová přikývne. „To jsem si myslela.“

„Otec je údržbář a matka byla knihovnice,“ dodám bez vyzvání, abych paní Bakerovou přesvědčila, že moje rodina si zaslouží stejnou úctu jako Hopeovi a jim podobní.

„Zajímavé,“ oduší paní Bakerová, ale je jasné, že jí to zajímavé vůbec nepřipadá. „Máte jako pečovatelka hodně zkušeností?“

„Ano.“ Hrkne ve mně. Nejsem si jistá, kolik toho ví. „Co vám pověděl pan Gurlain?“

„Nic moc. Ráda bych řekla, že vám dal nejlepší doporučení, ale to bych lhala. Skoro nic mi o vás neřekl.“

Zhluboka se nadechnu. To je možná dobrá zpráva. Ale možná taky ne. Znamená to totiž, že pokud se mě zeptá, budu jí muset všechno vysvětlit sama.

Neptejte se na to, prosím, zaúpím v duchu.

„U Gurlainovy osobní asistence pracuju už dvanáct let,“ řeknu.

„To je docela dlouhá doba.“ Paní Bakerová opětuje můj pohled a z její tváře se nedá nic vyčíst. „Předpokládám, že jste se za těch dvanáct let hodně naučila.“

„Ano, jistě.“

Začnu vyjmenovávat všechny úkony, které umím, od těch nejjednodušších – základní vaření, základní úklid, výměna povlečení s člověkem ležícím v posteli – až po ty profesionální. Omývání žínkou a zavádění katetrů, odebírání krve a píchání inzulínu, kontrola lopatek a hýždí kvůli proleženinám...

„No, tak to jste v podstatě zdravotní sestra,“ přeruší mě paní Bakerová, když už mluvím příliš dlouho. „Máte i zkušenosti s péčí o lidi po mrtvici?“

„Nějaké ano,“ odpovím při vzpomínce na paní Plankersovou, o kterou jsem se starala necelé dva měsíce, než jejímu nebohému manželovi došly peníze na služby agentury. Paní Plankersovou pak převezli do státního pečovatelského ústavu a mě přidělili k jiné pacientce.

„Stav slečny Hopeové bude možná vyžadovat větší pozornost, než jste zvyklá,“ pokračuje paní Bakerová. „Většinu života ji trápí zdravotní potíže. Jako dvacetiletá dostala dětskou obrnu a od té doby má tak slabé nohy, že nemůže chodit. V posledních dvaceti letech prodělala řadu mrtvic. Proto dnes nemůže mluvit a je ochrnutá na pravou stranu těla. Může hýbat hlavou a krkem, ale někdy je pro ni obtížné je ovládat. Zbývá jí vlastně jen omezené používání levé ruky.“

Bezděčně pokrčím levou ruku. Neumím si představit, že bych ovládala jen tuhle jedinou, malou část svého těla. Teď už aspoň vím, proč Lenora nikdy Hope's End neopustila. Nemohla.

„Proto minulé ošetřovatelka odešla?“

„Mary?“ zeptá se paní Bakerová nervózně. Konečně dá najevo nějakou emoci. „Ne, odváděla celkem dobrou práci. Pracovala u nás víc než rok. Slečna Hopeová ji zbožňovala.“

„Tak proč tak náhle odešla?“

„Kéž bych to věděla. Nikomu neřekla, proč odchází, kam jde, vlastně ani to, že vůbec odchází. Prostě se sebrala a odešla. Uprostřed noci. Chudák slečna Hopeová zůstala celou noc bez dozoru a mohlo se stát něco strašného. Což jistě chápete, vzhledem k tomu, jak dopadla poslední osoba svěřená do vaší péče.“

Zatajím dech.

Ona to ví.

Samozřejmě.

Rozpačitě se zavrtím pod zdrcujícím pohledem paní Bakerové a vysoukám ze sebe: „Můžu vám to vysvětlit.“

„Tak prosím.“

Zahanbeně sklopím zrak. Připadám si jako nahá. Začnu si uhlazovat sukni ve snaze zakrýt ze sebe tolik, co jen látka dovolí.

„Měla jsem...“ Zlomí se mi hlas, i když jsem ten příběh už nejméně desetkrát vyprávěla stejně nedůvěřivým lidem. Policistům. Úředníkům. Panu Gurlainovi. „Měla jsem jednu pacientku. Byla nemocná. Rakovina žaludku. Když to zjistila, bylo už příliš pozdě. Rakovina se rozšířila... všude. Operace nebyla možná. Chemoterapie pomohla jen do určité míry. Nezbyvalo nic jiného než ji udržovat v klidu a čekat na konec. Ale ta bolest byla... nesnesitelná.“

Dál klopím oči do klína a pozoruju své ruce uhlazující sukni. Má slova však už tak ostražitá nejsou. Proudí ze mě čím dál rychleji a volněji – což se mi v té šedivé výsechové místnosti

nikdy nestalo. Přičítám to skutečnosti, že jsem v domě, kde smrt není ničím neznámým.

„Doktor jí předepsal fentanyl,“ pokračuju. „Má se užívat výjimečně a jen v nezbytných případech. Jednou v noci takový případ nastal. Nikdy jsem neviděla nikoho tolik trpět. Taková bolest jen tak nepomine. Přetrvává. Pohlcuje. A když jsem se jí podívala do očí, viděla jsem v nich čiré zoufalství. Tak jsem jí dala jednu dávku fentanylu a čekala, co to udělá. Zdálo se, že lék zabírá, a tak jsem si šla lehnout.“

Odmlčím se jako pokaždé, když se dostanu do tohoto místa vyprávění. Vždycky potřebuju chvíli, než se pustím do líčení podrobností svého selhání.

„Ráno jsem se probudila dřív než obvykle,“ řeknu a vzpomenu si na tmavě šedou oblohu za oknem stále poznamenanou zbytky noci. To šero mi připadalo jako špatné znamení. Stačil mi jediný pohled a věděla jsem, že se něco stalo. „Šla jsem zkontrolovat pacientku a zjistila jsem, že nereaguje. Okamžitě jsem zavolala na tísňovou linku, což je standardní postup.“

Vynechám část o tom, že to na první pohled byla ztráta času. Když vidím smrt, poznám ji.

„Čekala jsem na sanitku, a vtom jsem si všimla lahvičky s fentanylem. Podle předpisů máme všechny léky uchovávat v zamčené krabici pod svou postelí. Tak k nim má přístup jen pečovatelka. Možná jsem byla unavená. Nebo otřesená z jejího utrpení. Ať už to ale bylo jakkoli, zapomněla jsem si vzít lahvičku s sebou.“

Zavřu oči a snažím se nevidět lahvičku převrženou vedle noční lampičky. Ale stejně si ji zase představím. Vidím všechno. Lahvičku. Víčko ležící několik centimetrů od ní. Jedinou zbylou pilulku. To malé bleděmodré kolečko, které mi vždycky připadalo příliš hezké na něco tak nebezpečného.

„Během noci spolykala všechny kromě jedné,“ řeknu. „Zemřela ve spánku. Na místě ji prohlásili za mrtvou a odvezli.

Koroner později uvedl, že zemřela na zástavu srdce způsobenou předávkováním fentanylem.“

„Myslíte, že to byl úmysl?“ zeptá se paní Bakerová.

Otevřu oči a uvědomím si, že její výraz trochu změkkl. Ne natolik, aby se dal splést se soucitím. To není styl paní Bakerové. V očích staré ženy vidím něco složitějšího: pochopení.

„Ano. Myslím, že věděla přesně, co dělá.“

„Ale lidé vám to dávali za vinu.“

„To je pravda,“ přisvědčím. „Nechat lahvičku na dosah byla nedbalost. O tom není sporu. Nikdy jsem to nepopírala. Ale všichni si mysleli to nejhorší. V práci mě poslali na neplacené volno. Začalo vyšetřování. Do věci se zapojila policie. Bylo kolem toho tolik povyku, že se to dostalo i do místního tisku.“

Odmlčím se a představím si otce s novinami a velkým lesklým očima.

To, co píšou, není pravda, Kit-Kat.

„Nikdy mě z ničeho neobvinili,“ pokračuju. „Vyhodnotili to jako nehodu. Mohla jsem se vrátit do práce, ale je mi jasné, že většina lidí si o mně pořád myslí to nejhorší. Podezírají mě, že jsem ty prášky nechala vytažené schválně. Nebo že jsem jí je dokonce pomohla spolykat.“

„A bylo to tak?“

Pohlédnu na paní Bakerovou, překvapeně a dotčeně. „Co je to za otázku?“

„Je to upřímná otázka, která si zaslouží upřímnou odpověď.“

Paní Bakerová sedí klidně jako ztělesněná trpělivost. Má dokonalé držení těla. Její rovná páteř se ani zdaleka nedotýká opěradla zaprášené sedačky. Já se naopak hrbím s rukama zkříženými na prsou, zavalená tíhou její otázky.

„Kdybych řekla, že ne, věřila byste mi?“

„Ano.“

„Většina lidí mi nevěří.“

„My nejsme jako většina lidí.“ Paní Bakerová se otočí k řadě oken, za nimiž se rýsuje zábradlí terasy. A za ním... už není

nic. Jen propast tvořená nebem a mořem kdesi dole. „My tady k mladým ženám obviněným z hrozných činů přistupujeme bez předsudků.“

Překvapeně se posadím. Ze strohého chování paní Bakerové jsem doteď soudila, že se o tragické minulosti Hope's Endu nesmí mluvit.

„Nedělejte, že nevíte, co se tu stalo, drahá,“ řekne. „Víte to. A znáte i všeobecný názor, že to udělala slečna Hopeová.“

„A udělala?“

Zaskočím sama sebe. Obvykle tak odvážná nebývám. Znovu mě napadne, že za to může ten dům. K odvážným otázkám přímo vybízí.

Paní Bakerová se pousměje, jako by ji to pobavilo. „Kdybych řekla, že ne, věřila byste mi?“

Rozhlédnu se po místnosti a prohlížím si bohatě zdobený nábytek, řady oken, trávník, terasu i nekonečné nebe. „Když už jsem tady, budu k ní muset přistupovat bez předsudků.“

Zřejmě je to správná odpověď. Nebo přinejmenším přijatelná. Paní Bakerová totiž vstane a řekne: „Teď vám ukážu zbytek domu. Potom vás představím slečně Hopeové.“

Tím je to zpečetěné. Jsem novou pečovatelkou Lenory Hopeové.

I když jsem paní Bakerové lhala.

Nejen o své poslední pacientce.

I o Lenoře Hopeové. Nezměnila jsem na ni názor. Pořád si myslím, že je vražedkyně. Taky však vím, že na mém názoru nezáleží. Je to moje pacientka. Mým úkolem je postarat se o ni. Když neodvedu svou práci, nedostanu zapláceno. Takhle jednoduché to je.

Opustíme zimní zahradu a vrátíme se zpět do srdce domu. Když dojdeme k obrazům, ještě jednou se kradmo podívám na jediný vystavený portrét.

Lenořiny oči vyvedené olejovými barvami jako by nás cestou sledovaly.

5

„Máme omezený rozpočet, a tak si nemůžeme dovolit příliš mnoho zaměstnanců,“ poznamená paní Bakerová, když se vrátíme do vstupní haly. „Venkovní práce vykonává Carter, kterého už jste myslím potkala.“

To mě trochu zarazí. Jak to může vědět?

„Ano,“ připustím.

Doprovodí mě kolem Velkých schodů do chodby vedoucí na druhou stranu domu. „Uvnitř pracuje Jessica, která uklízí, a kuchař Archibald.“

„A co děláte vy?“

Další odvážná otázka. Nikoli záměrně. Tentokrát není o reakci paní Bakerové pochyb. Je jednoznačně roztrpčená.

„Já jsem hospodyně,“ odtuší tak nasupeně, až se jí nadme hrud'. „I ve velice skromných podmínkách se snažím udržovat dům v co nejlepším stavu. O všem tady rozhoduji. A veškerá moje rozhodnutí jsou konečná. Vzhledem k tomu, že slečna Hopeová se o sídlo sama postarat nedokáže, vzala jsem na sebe toto břímě já. Takový je můj úděl.“

„Jak dlouho u slečny Hopeové pracujete?“

„Desítky let. Přišla jsem sem už v roce 1928. Najali mě, abych slečnu Hopeovou a její sestru učila, jak se má chovat mladá dáma. Samotné mi tenkrát bylo teprve devatenáct a měla jsem v úmyslu tu zůstat rok nebo dva. Nakonec to dopadlo jinak. Když se po... těch událostech snížil počet

zaměstnanců domu, odjela jsem načas do Evropy. Později mi zemřel snoubenec a rozhodla jsem se vrátit na Hope's End a zasvětit život péči o slečnu Hopeovou.“

Já bych se takhle nerozhodla. Ovšem já jsem nikdy neměla snoubence. Ani dlouhodobější známost. Práce mi to neumožňuje. „Uteč, dokud ještě vypadáš k světu,“ řekla mi kdysi kolegyně z Gurlainovy osobní asistence. „Jinak si chlapa nikdy nenajdeš.“

Teď si říkám, jestli už není pozdě. Možná jsem odsouzená skončit jako paní Bakerová – žena v černém s bílými vlasy a bledou pletí, z níž vyprchala veškerá barva.

„Jestli jste se nikdy nevdala, proč vám říkají paní Bakerová?“

„Protože se tak tituluje hlavní hospodyně, drahá, ať už je vdaná, nebo ne. Vzbuzuje to respekt.“

Pokračuju chodbou a rozhlížím se. Před sebou mám pevně zavřené dvoukřídlé dveře, napravo otevřený vchod. Nakouknu do něj a spatřím hlavní jídelnu. Je tam zhasnuto, světlo dovnitř proniká jen dvojicí francouzských dveří vedoucích na terasu. Mezi nimi stojí tak velký zdobený krb, že by se v něm snad dalo zaparkovat auto. Nad oběma konci dlouhého stolu, k němuž by se pohodlně vešlo dvacet lidí, visí dva lustry.

„Hope's End má šestatřicet pokojů,“ konstatuje paní Bakerová, když dojdeme k zavřeným dvoukřídlým dveřím na konci chodby. „Vás budou zajímat jen tři. Pokoj paní Hopeové, váš pokoj a tohle.“

Jdu za paní Bakerovou, která zahne doprava a vstoupí do kuchyně velké jako v restauraci. Jsou tu četné trouby a sporáky, v krbu obloženém cihlami plápolá ohýnek. Stěny lemují police plné porcelánového nádobí, na kovaných držácích u stropu visí desítky měděných hrnců. Uprostřed místnosti stojí masivní dřevěný pult, který se táhne téměř od jedné stěny ke druhé.

Kdysi dávno po zdejší černobílé dlažbě pravděpodobně kmitala armáda kuchařů a servírek spěchajících do přilehlé

jídelny. Zůstal jen jeden – asi sedmdesátiletý muž s mohutnou hrudí a ještě mohutnějším břichem v kostkovaných kalhotách a bílém kuchařském plášti. Má vyholenou hlavu, zahnutý nos a na tváři široký úsměv.

„Archibalde, tohle je nová pečovatelka slečny Hopeové,“ oznámí mu paní Bakerová.

„Kit, tohle je Archibald.“

Muž vzhledne od hnětení těsta na domácí chléb. „Zdravím, Kit. A říkejte mi Archie.“

„Všechna jídla pro slečnu Hopeovou připravuje tady Archibald, takže o to se starat nemusíte,“ sdělí mi paní Bakerová. „Vaří i pro ostatní zaměstnance. Můžete si samozřejmě vařit sama, ale Archibald je nejlepší kuchař na mainském pobřeží.“

Uvědomím si, jak rychle se můj život změnil. Ráno jsem se probudila ve stejné posteli, kde jsem spala od svých deseti let. Večer budu usínat v sídle, které má profesionálního kuchaře. A služebnou. A terasu s nádherným výhledem na moře.

Jako by mě paní Bakerová chtěla v tichosti vrátit zpátky na zem, vykročí dál a vede mě ke schodům zastrčeným v rohu kuchyně. Na rozdíl od Velkých schodů jsou strmé, úzké a tmavé. Očividně jsou určené pro služebnictvo. K němuž patřím i já. Na to nesmím zapomínat.

„Archibald a Jessica mají pokoje ve druhém patře,“ rozlehne se stísněným schodištěm hlas paní Bakerové, která už vykročila vzhůru. „Váš pokoj je v prvním patře, vedle slečny Hopeové.“

„Ona bydlí nahoře?“ podívám se. „Když je nepohyblivá, neměla by být kvůli snadnějšímu přístupu v přízemí?“

„Ujišťuji vás, že slečně Hopeové to nevadí.“

„Máte tady výtah?“

„Ovšemže ne.“

„Tak jak ji budu brát ven?“

Paní Bakerová se v polovině schodiště zastaví. Tak rychle, že do ní málem vrazím. Abych se vyhnula střetu, sestoupím

o schod níž. Paní Bakerová se na mě shora podívá a řekne: „Slečna Hopeová ven nechodí.“

„Nikdy?“

„Nikdy.“ Paní Bakerová se znovu dá do pohybu a rychle zdolá zbytek vratkého schodiště. „Slečna Hopeová nebyla venku desítky let.“

„Co když bude potřebovat doktora?“

„Tak přijde za ní,“ odvětí paní Bakerová.

„A co když bude potřebovat odvézt do nemocnice?“

„To se nestane.“

„Ale co kdyby...“

Co kdyby nastala akutní situace? Nepodaří se mi však větu dokončit, protože paní Bakerová se znovu zastaví, tentokrát na odpočívadle.

„Slečna Hopeová se v tomto domě narodila a také tady zemře,“ vysvětlí mi. „Do té doby zůstane doma. Je to její přání a mým úkolem je ho naplnit. Pokud s tím nesouhlasíte, můžete okamžitě jít. Rozumíme si?“

Sklopím oči. Jsem tady sotva pět minut, a už mi hrozí vyhazov. Musím si dobře rozmyslet, co odpovím. To totiž rozhodne, jestli se budu muset vrátit do svého dětského pokojíku a k otcovu mlčení.

„Ano,“ hlesnu. „Omlouvám se. V žádném případě jsem nechtěla zpochybňovat přání slečny Hopeové.“

„Dobře.“ Paní Bakerová vytvaruje rudé rty do úsměvu, který je krátký a ostrý jako říznutí břitvy. „Pojďme dál.“

Vydáme se dlouhou chodbou. Stejně jako dole vede z jedné strany sídla na druhou a uprostřed do ní ústí Velké schody. Na rozdíl od širších a lépe osvětlených chodeb v přízemí je tahle úzká a temná jako tunel. Koberec je červený. Stěny jsou potažené tmavomodrými damaškovými tapetami. Po obou stranách se nachází desatery dveře, všechny zavřené.

Jak jdu chodbou, zmocní se mě zvláštní pocit. Není to závat, nic tak silného.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Poslední, co přežila.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.